

Az államot százmilliókkal megkárosító cégháló működött az új miniszter lakásán

2018. május 3. 06:55

<https://g7.hu/allam/20180503/az-allamot-szazmilliokkal-megkarosito-ceghalo-mukodott-az-uj-miniszter-lakasan/>

Magyarország egyik leggazdagabb részén, a budapesti Rózsadomb egyik csendes utcájában áll egy felújított sorházi lakás. A 165 négyzetméteres ingatlan gondozott udvara végén már egy kisebb erdő kezdődik. Ez a lakás Bártfai-Mager Andrea tulajdonában van, akiről a múlt héten derült ki, hogy az új kormány nemzeti vagyon kezeléséért felelős tárca nélküli minisztere lesz.

Bár a sorházon most semmi nem utal erre, az elmúlt pár évben nagyon aktív üzleti élet folyt benne. A 2010-es években mintegy hatvan cég volt bejegyezve Bártfai-Mager lakására, amelyek döntő többsége zavaros körülmények között megszűnt vagy elköltözött az elmúlt egy-két évben. Szinte valamennyi ide bejegyzett társaság Magyarország egyik legegzetikusabb vállalkozójához, Balogh Sándorhoz kötődött.

Baloghnak több, Afrikával foglalkozó alapítványa van, részben az ő elgondolása alapján valósultak meg a nemzeti kereskedőházak, a Magyar Afrika Társaság elnökeként a Budapest-Bamako Rally jótékonyági partnere, és sok egyéb mellett a vizes vb-t szervező Bp2017 Nonprofit Kft. gazdasági igazgatója is. Cégbirodalma több száz vállalatból áll, neki egyedül több mint kétszáz társaságban van vagy volt közvetlen vagy közvetett érdekeltsége, és ezek meghatározó része már nem működik. A cégek ráadásul jellemzően nem a legbékésebb módon szűntek meg: szinte kivétel nélkül felszámolással vagy kénysztöreléssel vezették ki őket *(csillagos megjegyzés: A felszámolást a kifizetetlen hitelezők indítják a cég ellen, és a végén jellemzően ugyanezek a hitelezők követeléseiknek csak egy részét kapják meg. Kénysztörlést a cégbíróság kezdeményezi nem ritkán tetszhalott társaságok ellen. Kénysztörlés indul például akkor, ha egy vállalat tartósan nem ad le beszámolót, vagy éppen a leveleit nem veszi át (azaz nem elérhető). Ez bevett gyakorlat azoknál, akik már nem akarnak bajlódni a cégükkel, még annyira sem, hogy teljesen jogszerűen megszüntessék. Ráadásul a hitelezők sokszor ilyenkor is hoppon maradnak).*

Balogh Family

A miniszterre kinevezett Bártfai-Mager rózsadombi ingatlana az egyik központi helye volt a cégbirodalomnak, amelyet Balogh egy interjúban „Balogh Familynek” nevezett. Erre az lehet a magyarázat, hogy több forrásból is úgy értesültünk, Balogh és Bártfai-Mager korábban házastársak voltak, több közös vállalkozásuk is volt. Két gyerekük is van, akik szintén aktívan üzletelnek: 26 éves fiuk és 22 éves lányuk együtt szintén több mint tíz cégben töltenek be vezető szerepet.

Nem csak ők meghatározó szereplői azonban a „Balogh Familynek”: számos név bukkan fel rendszeresen az üzletember cégeiben vagy különböző alapítványaiban. Vannak olyan családok, amelyeknek több tagja is több tucat vállalatához köthető a nehezen átlátható, gyakran többszörös cégláncokat magába foglaló hálón belül.

Ezek közül az emberek közül ráadásul néhányan szerepelnek Magyarország legnagyobb adótartozóinak listáján is. A Balogh-féle cégekben többször feltűnő Szerbin Éva, Szerbin Judit, Ringer

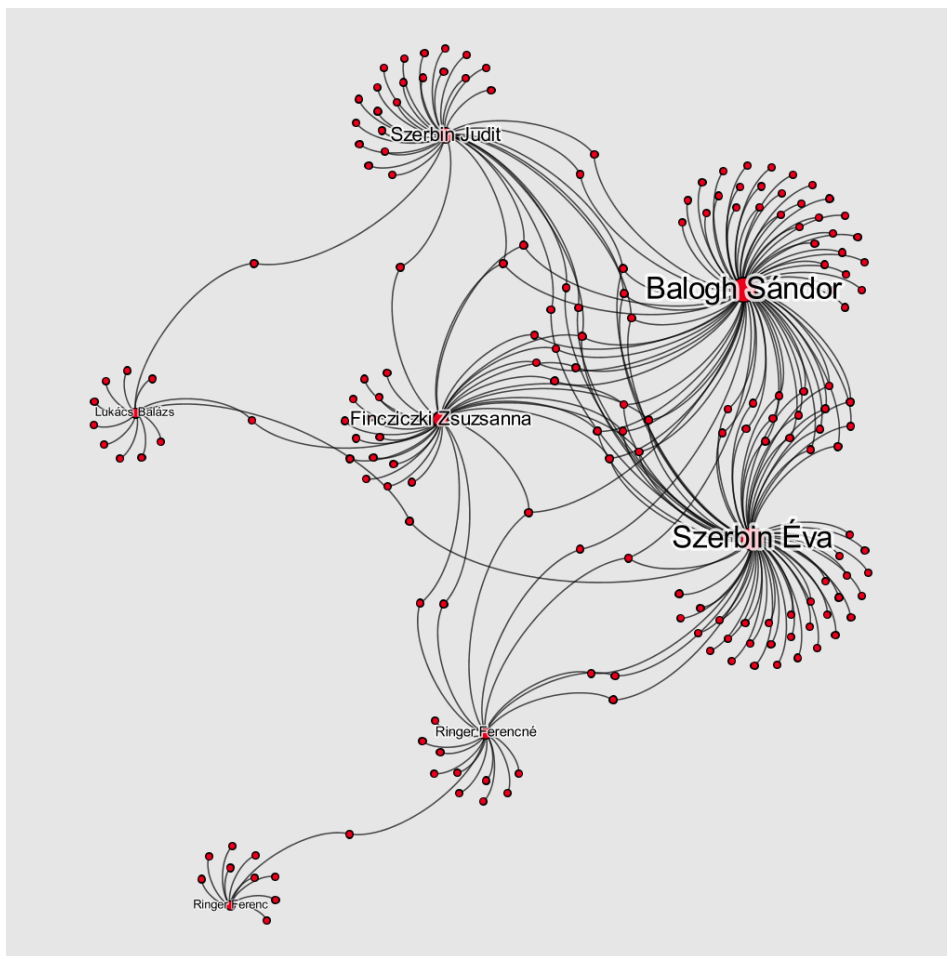
Ferenc és Ringer Ferencné neve is megtalálható azon az áprilisi NAV-listán, amely a tíz millió forintot meghaladó adótartozást felhalmozó magánszemélyeket sorolja fel. Ugyanez igaz a Balogh-gyerekek – a cégcsoport egyik vállalatában egy időben szintén aktív – szomszédjára is.

Szerbin Éva és Ringer Ferencné emellett azon a 2016-os NAV-listán is rajta van, amely a legnagyobb adóhiánnyal rendelkezőket összegzi. Szerbinnél 200 millió forintos, Ringernénél 185 milliós adóhiányt állapított meg a hatóság, náluk csak öt ember neve mellett szerepel ennél nagyobb összeg *(csillagos megjegyzés: Az adóhiány és az adótartozás két különböző fogalom. Az adóhiány úgy keletkezik, hogy az adót be sem vallja a cég vagy a magánszemély, azt általában az adóhivatal állapítja meg. Magyarul az adózó tulajdonképpen eltitkolja, hogy adófizetési kötelezettsége van és csak utólag derül ki, hogy mégis kellett volna adót fizetni. Egy cég esetében ez előfordulhat például úgy, hogy nem vall be bevételt, vagy nem valós költségeket számol el (fiktív, vagy az adóhatóság által nem elfogadott számlák). Ilyenkor az adott vállalatnak kisebb lesz a nyeresége a valósnál és kevesebb társasági adót fizet (vagy a bevétele és kevesebb áfát, stb.). Magánszemély pedig a jövedelmét nem vallja be pontosan, és ezzel szja-t spórol meg. Az adótartozás esetében ezzel szemben kimutatja ugyan az adófizetési kötelezettségét az adózó, egyszerűen csak nem fizeti azt be, mert például nincs elég pénze, vagy elfelejti, késik vele, vagy nem akarja befizetni. Míg az adóhiány bírsággal jár (mulasztási és adóbírsággal, aminek összege a hiány 50 százaléktól 200 százalékig terjedhet), addig az adótartozás után csak késedelmi pótlékot kell fizetni. Az adóhiány, ha nem fizetik be, természetesen adótartozássá alakul.)*

260 milliós adótartozás

Ám még ennél is nagyobb tartozást halmozott fel a korábban Afrika Holding néven futó Entebbe Invest, amelynek Balogh egy szlovákiai cégen keresztül volt tulajdonosa. Az Afrika Holdingnak 2012-ben közel 900 millió forintos árbevétele volt, egy évvel később pedig mintegy 350 millió, innentől kezdve azonban nem adott le beszámolót, és 2016-ban a cégbíróság megszüntnek nyilvánította. A cég 2016 óta szerepel a NAV listáján, amelyen a 100 millió forintnál nagyobb adótartozással rendelkező cégeket gyűjtik ki. A pontos összeget nem lehet tudni, de a cégbázis szerint 2016-ban 260 millió forint adótartozása volt.

Hasonló pályát futott a Balogh közvetett tulajdonába tartozó Chemokomplex nevű cég is, amely honlapja szerint “virágföldök és mezőgazdasági vegyi anyagok gyártásával” foglalkozik, a “nemzetközi piacot bombázza”, hiszen “már több afrikai országgal folynak tárgyalások”. A 2012-ben alapított cégnek a mai napig Bártfai-Mager lakásában van a székhelye, és három év alatt több mint 400 millió forintos bevétele lett, ezt követően viszont elkezdtek felszámolni *(csillagos megjegyzés: A miniszter lakásába bejegyzett cégek többségéről azonban alig derül ki valami az internetről. Ilyen rejtélyes vállalat például a pár hónapig szintén a rózsadombi lakásban székelő Promoconstruct. A cégnek a neve és a címe alapján egy román férfi volt egy személyben a tulajdonosa és az ügyvezetője, 2016-ban már kétmilliárdos árbevétele volt, aztán végelszámolás alá került).*

Sőt, a rózsadombi lakás címén egy cégfelszámolásokkal foglalkozó társaság is üzemelt, honlapja szerint olyan vállalkozóknak nyújtanak segítséget, akik értékesíteni kívánják vállalatukat vagy befektetési lehetőségeket keresnek. Mint írják, “diszkrét munkát” végeznek olyan ügyfeleknek, akiknek szükségtelenné, esetenként terhessé vált cégének eladása. Úgy tűnik Balogh Sándornak is vannak ilyen vállalatai, a cegshop.hu-n ugyanis a saját vállalatcsoportjának egyes elemeit is eladásra kínálja *(csillagos megjegyzés: Külön érdekes, hogy az egyik eladásra kínált, a miniszter lakásába bejegyzett cég már évekkel ezelőtt megszűnt).*

A miniszter nem tudott róla

A lakásban működött céghálóról megkérdeztük Bártfai-Mager Andreát, aki annyit közölt, hogy az ingatlant “2004 és 2016 között egy könyvelőiroda használta”, és az ezzel kapcsolatos kérdéseinkre további információ nekik sem áll rendelkezésükre. Ez alapján arról sem tudott, hogy saját gyerekei több céget is vezettek a lakásában. Ráadásul nem az összes vállalat váltott székhelyet 2016-ig, még most is akadnak olyan szervezetek, amelyek Bártfai-Mager lakásában vannak bejegyezve.

Balogh Sándort is kérdeztük a lakásról, a megszűnt vállalatokról, illetve az adótartozást és hiányt felhalmozó üzlettársakról. Az üzletember telefonban szintén egy könyvelőirodát emlegetett, később pedig azt írta, hogy 29 éve foglalkozik “egyebek mellett cégfelvásárlással”. A konkrét kérdésekre azonban írásban sem kívánt reagálni. A szűkszavú válaszhoz mindössze annyit tett hozzá, hogy “eddig

is és ezután is betartja a jogszabályokat, amennyiben bármelyik hatóság szabálytalanságot tár fel, áll a vizsgálat elé, és az esetleg feltárt hiányosságot azonnal javítják”.

Közel Sesztákhoz

A cégbirodalom építgetése mellett az elmúlt hónapokban egy új területen is komoly szerepet kapott Balogh Sándor. Forrásaink szerint arra törekedett, hogy a magyarországi sport világesemények szervezésében megkerülhetetlen szereplővé váljon.

Balogh volt a vizes vb-t szervező Bp2017 Nonprofit Kft vállalat gazdasági igazgatója, de a gyakorlatban – a társasághoz közelálló forrásaink szerint – ő volt a cég tényleges vezetője. Orbán Viktor a vizes vb-t a kormányból Seszták Miklósrá bízta, ő elnökölte a szervezőbizottságot is. Balogh pedig nagyon közel állt a miniszterhez, volt aki csak úgy jellemezte, hogy ő volt Seszták helytartója. Többek között Balogh próbálta meg letárgyalni a szerződött szállodákkal azt is, hogy a szervezőknek ne kelljen kifizetnie a lefoglalt, de a pontatlan előzetes becslések miatt üresen álló szobákat. Ezek során az egyeztetések során állítólag jelezte, hogy a pénz visszakérése nem a saját ötlete volt, felülről kapott rá felkérést.

Mindenesetre az üzletember versenyszervezéssel kapcsolatos ambícióit a vizes vb után sem adta fel. Állítólag már korábban felmerült, hogy a Bp2017 Kft. a világbajnokság után más hasonló rendezvényeket is szervezhet (ez magyarázhatja, hogy miért nőtt a cég létszáma még fél évvel a vb után is), Balogh pedig erre kifejezetten törekedett. Amikor kiderült, hogy Seszták az új kormányban már nem kap helyet, többen úgy gondolták, hogy ezek az álmok szertefoszlanak.

Eltüntetett névtábla és szokatlan kölcsön bonyolítja az új miniszter titkát

2018. május 8. 06:47

<https://g7.hu/allam/20180508/eltuntetett-nevtabla-es-szokatlan-kolcson-bonyolitja-az-uj-miniszter-titkat/>

Múlt csütörtökön egyszer csak eltűnt az Orbán-kormány új miniszterének neve egy rózsadombi lakópark kaputelefonjáról. Kora délután a Bártfai-Mager felirat még szerepelt a listán, négy órával később azonban már nem volt ott. Bártfai-Magert valaki egyszerűen levágta.

Mindez pont aznap történt, amikor cikket közzeltünk egy több száz cégből álló hálózatról, melynek egyik központja Bártfai-Mager Andrea lakásán működött. A leendő miniszter ingatlanjába, amely az elején említett kapucsengős lakóparktól másfél kilométerre fekszik, mintegy hatvan vállalkozás volt bejegyezve. Szinte az összes Bártfai-Mager volt férjéhez, Balogh Sándorhoz kötődött.

A Balogh által irányított cégbirodalom több száz millió forinttal károsította meg az államot, az oda bejegyzett vállalkozások többsége zavaros körülmények között megszűnt vagy elköltözött. A költöző társaságok között volt olyan, amely pont abban a szintén rózsadombi lakóparkban kötött ki, ahonnan Bártfai-Mager neve eltűnt a kapucsengőről.

Ebben az ingatlanban is több mint egy tucatnyi olyan cég működik vagy működött, amely Balogh Sándor vállalati hálózához tartozik. Sőt, a Balogh résztulajdonában álló szlovák vállalkozásnak két lakása is van itt, a hozzá köthető Magyar Veterán Autó Egyesületnek pedig egy. Bártfai-Magert azonban nemcsak a kapucsengőn szereplő neve kapcsolja volt férje cégbirodalmához, hanem egy nagyon komplex, és legalább annyira furcsa hitel is.

189 millió a 12 milliós cégnek

A hasonló hitelügyleteket összesítő hitelbiztosítéki nyilvántartás szerint a Bártfai-Mager és Balogh Sándor közös fiának tulajdonában lévő Globofood Kft. tavaly év végén nagy összegű kölcsönt kapott az egyik legjelentősebb takarékszövetkezettől. A 26 éves férfi cégét 2014-ben alapították, és három év alatt összesen 12 millió forint bevétele volt. Vagyona 2016 végén még úgy sem érte el a 3,5 millió forintot, hogy már ekkor jelentős részesedése volt egy a forgalma alapján jóval nagyobb vendéglátó cégben.

A Globofood tavaly decemberben mégis 189 millió forintos hitelszerződést írt alá a B3 Takarékkal. A kölcsön fedezetét ráadásul két olyan lakás hasznosításából származó bevétel adja, amelyek a rózsadombi lakóparkban találhatóak.

Tehát nem maguk az ingatlanok fedezik a hitelt, hanem az a bevétel, ami a bérbeadásukból származik. Az lakások ugyanis nem is a Globofood, hanem az Erste Bank tulajdonában vannak.

A két érintett lakás közül a kisebbikbe van bejelentve a NAV adótartozás-listája alapján Szerbin Judit, aki Balogh céghálójának több cégében is feltűnik, és több mint tízmillió forintos adótartozása van. Az nem egyértelmű, hogy a nagyobb, 121 négyzetméteres ingatlanban ki lakik, de valószínűleg ehhez a lakáshoz tartozik az 1-es kapucsengő, amely mellől eltávolították Bártfai-Mager nevét.

A szokatlannak tűnő hitel miatt valamennyi érintett megkerestük. A Globofood nem válaszolt, az Erste és a B3 Takaréknak üzleti és banktitokra hivatkozva nem árult el részleteket, Bártfai-Mager Andrea pedig többszöri kérdésünkre sem adott magyarázatot arra, hogy a neve miért szerepelt a kapucsgyűlésen. Annyit írt, hogy magáncégek üzleti döntéseire nincs köze, "egy hitelügylet maga banktitkot képez, erről csak az érintett magánszereplők nyilatkozhatnak".

Bártfai-Mager és a takarékok

Több banki szakértővel is beszélünk, hogy mennyire életszerű egy olyan ingatlan bérleti díjára ekkora hitelt kapni, amely nincs is a kérelmező tulajdonában. A többség szerint a válasz egyértelműen az, hogy semennyire, a hitel mögött ugyanis első ránézésére nincs megfelelő fedezet. Egy megkérdezett tartotta elképzelhetőnek, hogy egy sokkal komplexebb ügyletről lehet szó, amibe más cégeket is bevonhattak.

Ezt a felvetést erősíti, hogy a B3 Takaréknak a rózsadombi társasházban lévő másik két lakást is megterhelte, ahol a jelzálogjog összege szintén 189 millió forint. Ez a két lakás pedig pont azé a szlovák cégé, amelyben Balogh Sándornak résztulajdona van.

A Globofoodnak egy olyan szektortól érkezett a szokatlan kölcsön, amelyet a kormányzat részéről épp Bártfai-Mager felügyelt. Az új miniszter ugyanis korábban, 2016 júliusától a postaügyért és a nemzeti pénzügyi szolgáltatásokért felelős kormánybiztosként a takarékok integrációjáért is felelt. Megkérdeztük Bártfai-Magert, mennyire érzi visszásnak, hogy az általa felügyelt szektor egyik meghatározó szereplője ilyen jelentős hitelt nyújt egyik rokona érdekeltségének, de mint írta, ehhez nincs köze.

A hitelt nyújtó B3 Takaréknak Szövetkezet 2015-ben jött létre tíz takarékszövetkezet egyesülése során, és az addigi legnagyobb takarékszövetkezeti egyesüléssel az ország legnagyobb takarékjá lett. Vida József akkori elnök-ügyvezető azt mondta, hogy a lényegesen nagyobb üzemméret lehetővé teszi a sok százmillió hitelek nyújtását. Vida azóta már a Takarékbank elnök-vezérigazgatója, az Index szerint Mészáros Lőrinc bizalmi embere, és a B3 és a Takarékbank mellett az FHB is az ő befolyása alatt áll (a B3 és Mészáros kapcsolatáról a Heti Válasz is írt korábban).

A múlt heti cikkünk után Balogh Sándor kiadott egy közleményt, amely szerint Bártfai-Magerrel jó viszonyt ápol, de válaszuk óta semmilyen üzleti kapcsolatban nincsenek egymással. Balogh szerint ugyan Bártfai-Mager lakásának használatáért nem fizetett, az ott folytatott "gazdasági tevékenységének" semmi köze nincs Bártfai-Magerhez, erről neki nem is volt tudomása.

Egy bűnszervezet belülről: felszívódó adómilliárdok útja a borsodi nyomorfalvakig

2018. október 30. 06:55

<https://g7.hu/allam/20181030/egy-bunszervezet-belulrol-felszivodo-adomilliardok-utja-a-borsodi-nyomorfalvakig/>

Borsod-Abaúj-Zemplén megye legeldugottabb falvaiban járunk. Mindenhol a kilátástalan szegénység jeleit látni, de néhány omladozó vakolatú, vezetékes víz nélküli házban nemrég még olyanok éltek, akik százezeres bevételt hozó cégek sorát birtokolták. Legalábbis papíron, ugyanis a nevükön működő vállalatokhoz valójában nem volt sok közük.

Annyira nem, hogy még a cégek hivatalos leveleit is begyűjtötte tőlük egy, a falvakat pár havonta körbejáró, Tivadar nevű szerencsi férfi. A negyvenes évei közepén járó Tivadar központi szerepet játszott annak az áfacsaló bűnszervezetnek a működtetésében, amelyet a hetekben kapcsolt le a NAV. A férfi feladata az volt, hogy strómanokat szervezzen be napszámosokból, biztonsági őrökből vagy éppen gyári munkásokból, azonban a tavalyi halálával nagyjából egy időben elkezdett szétesni az adócsaló hálózat.

A borsodi szervezet működéséről néhány hónappal ezelőtt értesültünk, miután beszámoltunk az akkor frissen kinevezett, a nemzeti vagyon kezeléséért felelős tárca nélküli miniszter, Bártfai-Mager Andrea rózsadombi lakásában működő céghálóról. A államot százmilliókkal megkárosító hálózat Bártfai-Mager volt férjéhez, Balogh Sándorhoz kötődött, aki sok egyéb mellett a vizes vb-t szervező Bp2017 Nonprofit Kft. gazdasági igazgatója és a Magyar Szinkronúszó Szövetség elnöke is.

A cikk után azzal kerestek meg minket, hogy egy több szempontból hasonlóan tűnő cégháló közepén van Balogh Sándor testvére, a Szerencsen élő Balogh Péter is. Az elmúlt hónapokban sok száz oldalnyi belső dokumentumot szereztünk meg a szervezet működéséről, és mintegy féltucat olyan emberrel beszélünk, aki részt vett a hálózat működésében vagy jól ismerte azt.

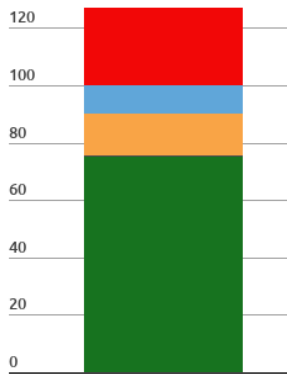
Az általunk megismert információk alapján részletes képet kaptunk egy bűnszervezet működéséről, amely több ismert magyar vállalatnak segített adóelkerülésben raliautók és strómanokkal telepakolt cégláncokon keresztül. A cégháló legalább három milliárd forintos kárt okozhatott a magyar államnak, miközben gondos lavírozásának és jólétesültségének köszönhetően tíz éven át manőverezett sikeresen a NAV előtt. Pedig strómanjai hetente szállítottak százmillióos összegeket az erődszerű központjába Miskolc belvárosában.

Tízmilliók egy matricáért

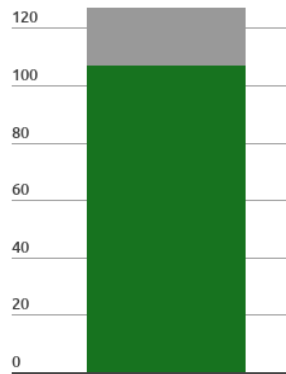
A borsodi hálózat működésének egyik legfontosabb eszköze a Miskolcon nagy hagyományokkal bíró ralibajnokság volt, amelyben forrásaink elbeszélése szerint hirdetésekkel szétmatricázott raliautókat használtak pénzmosásra. "A csoport vezetői különböző cégeket próbáltak rávenni arra, hogy horribilis összegekért hirdessenek a versenyautókon" – mondta egyikük. A túlrazott hirdetésekért cserébe azt kínálta a hálózat, hogy a pénz jelentős részét visszaosztják a hirdetőknél, akik így megúszhatják az adófizetést.

Így nyertek az adócsaláson

Adófizetés, legális jövedelem

Fiktív hirdetés és visszaosztás

100 millió forint plusz áfa bevétel megoszlása, ha legálisan veszik ki a cégből, illetve ha a teljes összeget fiktív hirdetésre költik el, majd egy részét visszaosztják

G
7

Az ügyet jól ismerő forrásaink szerint ismert magyar vállalatok havi 1 és 10 millió forint közötti összeget fizettek azért, hogy egy apró logó megjelenjen egy autón az akkoriban évi 6-7 versenyből álló sorozaton. Volt olyan kocsi, amelyen mintegy harminc cég hirdetett, tehát papíron egy idényben, konzervatív becsléssel 700-800 millió forintnyi reklámot helyeztek el a járművön. “A reklámszerződésekben még az sem volt kikötve, hogy az autó melyik részére rakják a matricát. A hirdető cégek csak annyit tettek, hogy e-mailen átküldték a logót” – mesélték.

A hirdető vállalatok közül többnek állandó ügyfelei voltak, de akadt olyan cég is, amely nem az eladni kívánt termék márkanevét, hanem magát a vállalatot reklámozta. “Hivatalosan mondvá tehát a hirdetések értékaránytalanságot tartalmaztak, azaz fiktív költségekről állítottak ki számlákat” – összegezte egy forrásunk, aki szerint a raliautókon megjelenő logók valós hirdetési értéke egész évre legfeljebb pár százezres nagyságrendű lehetett.

Piaci alapon azért sem állhatott a hirdetők érdekében ilyen áron reklámozni, mert a ralibajnokságot csak egy szűk kör követi, és még országos tv sem közvetíti a futamokat. Ehhez képest a 700-800 millióval támogatott autó közel kétszer annyi pénzt kapott, mint mondjuk a Telekom Veszprém 2016-ban az akkor érkező főszponzorától. Pedig a kézilabdaegyüttes az elmúlt évek legeredményesebb magyar klubcsapata, amely évi 50, köztük számos nemzetközi mérkőzést játszik rendre több ezer néző előtt, és a meccseiket még közvetítik is.

Az érintett időszakban az autókon feltűnő közel két tucat hirdető többsége figyelt arra, hogy beszámolójából ne derüljön ki, mennyit fordított reklámra. Az lényegében minden érintett vállalatnál szembetűnő, hogy igénybe vett szolgáltatásokra (ahol a reklámköltést is ki kell mutatni) rengeteget szántak, ám ennek mibenlétét a vállalatok nagy része már nem részletezte.

Volt azonban olyan ralis hirdető, amely nem volt ilyen óvatos. Az érintett cég 2013 és 2015 között a teljes bevételének jóval több mint negyedét, az utolsó évben pedig 40 százalékát fordította reklámokra. A pénz nagy része ráadásul nem tévében, újságokban, rádióban vagy szórólapon elhelyezett promócióra ment el, hanem pontosabban meg nem nevezett „egyéb hirdetésre”.

Megkerestük azokat a cégeket, amelyek az érintett időszakban megjelentek hirdetőként és amelyeket forrásaink is nevesítettek, illetve NAV-os iratokban is feltűntek. A megkérdezett tucatnyi vállalat közül azok, akik reagáltak, többségében elzárkóztak a válaszadástól, mondván, semmit nem tudnak az ügyről, míg egy vállalat az “óriási munkaerőhiánnyal” indokolta aktív hirdetési tevékenységét. Utóbbi magyarázat a rali esetében most is nehezen lenne értelmezhető (valószínűleg senki nem versenyautókon ad fel álláshirdetést), a 2013-2015 közötti időszakban azonban még a munkaerőhiány sem volt.

Létráztatták a pénzt

“A támogatás persze lehet horribilis összeg, ezt semmi nem tiltja, de azt le is kell adózni. Ezt azonban nem akarták leadózni” – mondta az egyik forrásunk arról, hogy a reklámok értékét nehéz pontosan felmérni (emiatt is népszerű túlszámlázási tétel).

A csaló hálózat úgy kerülte el az áfa (illetve tulajdonképpen minden adó) befizetését a reklámok után, hogy létrehozott egy láncolatot, amely jellemzően 5-6, papíron sporthirdetésekkel foglalkozó cégből állt. A céghálót különböző strómanok segítségével működtették, akik egymásnak utalgatták át a raliautó hirdetésére szánt tízmilliókat. Azaz strómanszleneggel: létráztatták a pénzt.

“A lánc végén mindig volt egy olyan cég, amely nem adózott, nem adott le bevallást, a tulajdonosa pedig eltűnt” – mondta egy forrás. Ezeket a bukó cégeket egyszerűen hagyták bedőlni, majd rásózták valakire, aki utána évekig kapta a leveleket és az idézéseket a NAV-tól, esetenként semmit nem értve abból, miért követel tőle százmilliókat az adóhatóság. Ezzel a módszerrel a hirdető cégek adófizetés nélkül juthattak hozzá bevételük egy részéhez. A túlárázott reklámok értékének forrásaink szerint akár 80-90 százaléka is visszajuthatott a cégekhez készpénzben (ha részletesen érdekel, hogyan lehetett ezzel adót csalni, kattints a csillagra).

A létráztatásra pedig végső soron azért volt szükség, hogy nehezebb legyen visszajutni a rendszer tényleges haszonélvezőjéhez.

Több strómannal is beszéltünk, akik részt vettek a pénz tisztára mosásában. Miután felvették készpénzben az adott esetben 30-50 milliós vagy akár még nagyobb összegeket, bevitték a hálózat miskolci központjába. A főutca közelében lévő épület valószínűtlenül tájidegen: homlokzata egy várszerű erődítményre hasonlít, bástya-imitációval, ami forrásaink szerint valóban azt a cél szolgálta, hogy a “NAV nehezebben juthasson be”.

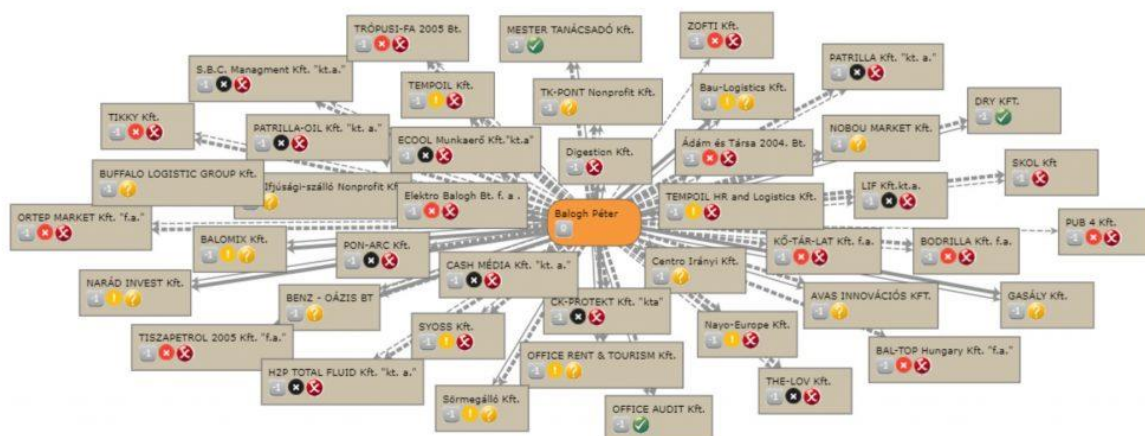
A készpénzben behozott tízmilliókat itt szortírozták, részletekben bepakolták egy számozás táskába, amit aztán futárok szállították az ország különböző pontjain lévő könyvelőirodába. Innen a strómanok sejtései szerint visszaoszhatták a pénzt a hirdetőknél.

“Amikor nagyon jól ment – 2013-2014 környékén -, 7-8 stróman vitte az irodaházba a pénzt, nagyjából heti 150 millió forintot” – mesélte a hálózat egyik tagja.

Az étteremtől az irodáig

Ehhez persze a rali kevés lett volna, az autóverseny csak az egyik eszköze volt a hálózatnak az adócsaláshoz. Ugyanezt a módszert – a túlárazást, majd a pénz létráztatását – más szolgáltatásokkal is megcsinálták. Forrásaink, illetve NAV-os iratok szerint ugyanígy csaltak építőipari beruházásokkal vagy éppen ipari szoftverekkel és ilyenekhez kapcsolódó fejlesztésekkel. A lényeg az volt, hogy a teljesített szolgáltatás értékét minél nehezebb legyen megbecsülni, hogy a túlszámlázás ne legyen szembetűnő.

Bár elsőre egyszerűnek tűnhet ez a fajta adócsalás, valójában nagyon komoly szervezést igényelt a hálózat működtetése. Az elmúlt nagyjából egy évtizedben több tucat céget döntöttek be, amelyekhez forrásaink becslése szerint mintegy száz ember kötődött: beavatott bizalmi emberek, a részben vagy teljesen tudatlanságban hagyott strómanok, a létráztatást elrejtő könyvelők, a NAV-os ügyeket kezelő ügyvédek, szállítók, intézőemberek.

A Balogh Péterhez közvetlenül köthető cégek. Forrás: Bisnode

Meglepő magabiztosságra utal, hogy csak a szervezet vezetőjeként emlegetett Balogh Péter több mint 40 cégben volt ügyvezető vagy tulajdonos. Pedig az ő feladata elsősorban a teljes rendszer irányítása volt a kívülről kisebb erődnek tűnő miskolci irodából vagy szerencsi étterméből. Forrásaink szerint reggelente ebben az étteremben tartott eligazítást a legfontosabb bizalmi embereknek arról, hogy honnan mennyi pénz érkezik aznap, és ezt hogyan kell kezelni. Ezután a miskolci irodában folytatta a munkát, ahova befutott, és ahonnan már felcímkezve egy pénzszállító autóban el is ment a pénz.

Strómanhálózat

Közvetlen bizalmi emberből, akik át is látták a rendszer működését, mintegy fél tucat lehetett. Mindenkinek jól definiált feladata volt: a könyvelés vezetése, a NAV kezelése, kapcsolattartás a hálózat kevésbé beavatott tagjaival vagy éppen strómanok felhajtása. Többen közülük – Balogh Péterhez hasonlóan – szintén birtokoltak cégeket.

A hálózat szervezésében kulcsszerepet kapott a cikk elején már említett Tivadar. A szerencsi férfinak rengeteg kapcsolata és jó kommunikációs képességei voltak. Az ő feladata volt az első- és másodkörös strómanok beszerzése és a velük való kapcsolattartás. Ők már nem látták át teljes egészében a rendszer működését, vagy adott esetben nem is nagyon értettek semmit az egészből. A tudatlanságban tartásra egyébként a hálózat tetején törekedtek is, hiszen minél többet tud egy kevésbé jól fizetett ember, annál nagyobb a kockázata, hogy eljár a szája.

A megbízhatóbb strómanok azonban egyre komolyabb feladatokat kaptak: az ő dolguk volt a létrázttató cégek működtetése, így egyre mélyebben megismerhették a hálózatot. Fiktív számlákat állítottak ki, elutalták a pénzt, majd – jellemzően a miskolci irodához közeli belvárosi bankfiókban – felvették készpénzben, és elvitték a központba. Egy idő után pedig, amikor már szaglászott a NAV, akkor ők adták a nevüket a vizsgálatokhoz.

Ez addig tartott, amíg végül tőlük is megvette valaki az akkor már teljesen elhasznált, durva adósságot felhalmozott cégeket. A vállalatok ekkor kerültek a bevezetőben említett borsodi falvakban élő nincstelénekhez, vagy ha ilyet nem találtak, akkor egy külföldi, jellemzően ukrán személyhez.

A jobban fizetett strómanok viszonylag kevés – napi 1-2 óra, vagy heti 1-2 nap - munkával meg tudtak keresni egy rendes havi fizetést, hiszen ők valójában nem is magáért a feladatok elvégzéséért (a számlaírásért, iratok kitöltéséért, pénzfelvételért és szállításért) kellettek, hanem hogy védőernyőt jelentsenek a szervezet vezetésének. Az adóhatóság csak akkor juthatott el a szervezet fejéig, ha rajtuk már átverekedte magát, ami viszont nem volt egyszerű, és ennek megfelelően évekig is húzódtott.

Igazolt hiányzások

A szervezet életében a legtöbb szervezést, a legnagyobb precizitást és átgondoltságot ugyanis épp ez, a NAV elől való lavírozás igényelte. Ennek megfelelően ezt nem is engedte ki a kezéből a hálózat vezetése. Alapvető cél volt annak a megelőzése, hogy a fogalmatlan strómanok bejárkáljanak a NAV-hoz, és össze-vissza beszéljenek. A különböző vállalatoktól, cégvezetőktől és tulajdonosoktól érkező válaszoknak egybehangzónak kellett lenniük, le kellett téríteniük az útról az adóhatóság ellenőreit, és ami a legfontosabb: minden esetben a végletekig kellett húzni az időt.

Erre pedig meg is voltak a kidolgozott módszerek. Bemenni a NAV-hoz például mindenkinek szigorúan tilos volt, így ugyanis nem lehetett volna ellenőrizni, mit mond az illető. Ha valakit személyesen hívtak be, akkor azt valahogy mindig megpróbálták kimenteni. A leggyakoribb megoldás az volt, hogy az érintett az idézés napján elment a háziorvosához valamilyen panasszal, kért egy igazolást, és ezt küldte utólag maga helyett, mondván, betegsége miatt nem tudott befáradni. Előfordult azonban olyan is, hogy a behívatott szimplán halaszthatatlan dolgaira hivatkozott, vagy arra, hogy nem kapta meg időben a levelet, azt ugyanis más vette át helyette.

A válaszadást így próbálták meg írásos formára áttéríteni. Amikor a NAV már mélyebben benne volt a cégáló feltárásában, szinte folyamatosan küldte a több tucat, akár 60-80 kérdésből álló sorokat a különböző cégeknek, jellemzően azzal a céllal, hogy a kapcsolati hálót jobban megismerjék. Ezeket

azonban lényegében soha nem a vállalatok tényleges tulajdonosai töltötték ki, ők csak az aláírásukat adták hozzá (vagy egyes résztvevők állítása szerint azt sem). A levelek a miskolci központban kötöttek ki, ott írták be az egységes válaszokat, hogy ne legyen ellentmondás az írásos vallomásokban.

A mélyebben beavatott strómanok, akiknek amúgy is bejárásuk volt a miskolci erődirodába, maguk vitték a leveleket. A bukó cégek nincstelen tulajdonosaitól pedig a cikk elején említett Tivadar gyűjtötte be. Ám még az így küldött levelek sem voltak túl tartalmasak. „A cél az volt, hogy a hatósággal való együttműködést nehezítsék, a feltett kérdésekre csak szűkszavú, tényleges információt nem nyújtó válaszokat adjanak” – mondta az egyik, ügyet ismerő forrás.

Sajnos ellopták a könyvelést

Az adóhatóság eleinte a házkutatásokkal sem ment sokkal többre. “Mindig előre tudták, hogy mikor jön a NAV-ellenőrzés” – mondta a hálózat egyik tagja, akinél magánál is volt olyan házkutatás, amiről előre értesült. A források szerint még ha sikerült is váratlanul kiszállnia az adóhatóságnak, az ellenőreik akkor sem találtak semmit. A cégek egy jelentős része alapból székhelyszolgáltatóhoz volt bejelentve, nem ritkán több száz kilométerre a tényleges működési helyétől. Így amikor kimentek a helyszínre, legfeljebb egy megilletődött (vagy a tapasztalatai miatt már kevésbé megilletődött) ügyintézőt találtak, aki annyit tudott nekik mondani, hogy milyen telefonszámon vagy e-mail címen tartja a kapcsolatot a keresett cég tulajdonosával.

A NAV azzal sem ment sokra, amikor valamelyik stróman tulajdonost a lakásán keresték fel. Ilyen esetekben az embereket ugyan sikerült megtalálni, az iratokat azonban nem, hiszen azokat teljesen máshol tárolták. A strómanoknak ugyanis az összes aláírt papírt le kellett adniuk a központban (így lehetett csak mindent kontroll alatt tartani). Sőt, sokszor üres lapokat is aláírtak velük, hogy ha gyorsan kell lépni, legyen mire kinyomtatni például a szerződéseket akár a stróman jelenléte nélkül is. Hallottunk olyan történetet, hogy így adtak el hetekre visszamenőleg cégeket, amikor már nagyon szorult a hurok.

Az iratok eltüntetésére is megvolt a bejártatott módszer.

“Volt, hogy elhagytuk a papírokat a vonaton vagy a villamoson, de olyan is, hogy felgyulladt a garázs, leégett a kocsi vagy elvitte az árvíz” – mondta az egyik stróman.

A cégháló több tagjának a teljes könyvelését és egyéb iratait “lopták el” egyszerre (vagy épp “eltűntek” az iratok), papír- és elektronikus formában egyaránt. A hálózat működtetőinek precizitását jól mutatja, hogy ilyenkor nem egyszerűen beblöfölték mondjuk a lopást a NAV-nak. Az állítólagos bűncselekmény miatt feljelentést is tettek, és így rendőrségi papírokkal tudták bizonyítani az adóhatóságnak, hogy a rajtuk keresett dokumentumok sajnos már nincsenek meg. A lopások esetében egyébként szinte soha nem tűnt el nagy érték, a kár legfeljebb néhány 10 ezer forint volt (például egy pulóver vagy egy táska), így a rendőrök – nyomok híján – mindig rendkívül gyorsan le is zárták a nyomozást.

Szintén hiába kerestek iratokat azokon, akik már eladták cégüket a végső, szegény falvak utolsó utcáin élő vagy ukrán tulajdonosoknak. Az ilyen szerződésekhez ugyanis mindig készült egy külön dokumentum arról, hogy a vevő minden iratot átvett, és ezt aláírásával is igazolta. Olyan is előfordult, hogy egy adásvétel során az elvileg hónapokkal korábban elloptott dokumentumokról állítottak ki

ilyen átadás-átviteli papírt. A dokumentumokat azonban a borsodi falvakban sem találták, ahogy természetesen az eltűnt adóforintokat sem.

“Egyszer jött ki hozzánk a NAV, de miután látták, hogy milyen körülmények között élünk, már nem jöttek” – mondta egy ember, aki a cégháló több tagjának is a tulajdonosa volt.

Legalább hárommilliárd adóforint tűnt el

A cégháló bonyolultsága miatt nehéz felmérni, hogy mennyi adót csalhatott el a szervezet. A NAV egymilliárd körüli kárról számolt be, ennél azonban jóval több pénzről lehet szó. A most lekapcsolt szervezetre már több mint egy évtizede is felfigyelt az adóhatóság, a 2010-es évek eleji kétes tranzakciók miatt pedig már elég aktívan nyomoztak. Pedig a csúcsidőszak csak ezt követően, 2013 és 2015 között volt. Forrásaink szerint ezekben az években hetente százmilliók fordultak meg a pénzeszámláló automatákkal elég jól ellátott miskolci központban. Állítólag előfordult olyan eset, hogy eltűnt több 10 millió forint, de a szervezet vezetése zsebből kifizette még egyszer, mert „üzleti partnerről” volt szó.

A NAV az adóhiányos és jelentős adótartozást felhalmozó cégekről csak aktuális adatokat közöl, amit negyedévente frissítenek, a korábbiakat pedig ezt követően elérhetetlenné teszik. Megpróbáltuk az elmúlt évek listáit elkérni az adóhatóságtól, de nem adták ki ezeket, ahogy más, az üggyel kapcsolatos kérdéseinkre sem válaszoltak érdemben.

Az biztos, hogy a hálózat tagjaihoz köthető cégek közül öt most is szerepel a legalább 180 napja 100 millió forintot meghaladó adótartozással rendelkező vállalatok listáján. Közülük az évekig közvetlenül Balogh Péter tulajdonában lévő Tempoil Kft.-től közel 200 milliót követel az adóhatóság. Korábban azonban a céghálóban ennél sokkal több vállalata került be ezekbe a kimutatásokba. A cégadatbázisban – ahol az egyes cégeknél ugyan összeg nélkül, de többnyire szintén feltüntetik a jelentősebb tartozást – összesen közel harminc olyan, a hálózatba tartozó vállalatot találtunk, amelynek az elmúlt években több mint száz millió forintos adótartozása volt. Pedig szinte biztosan nem jutottunk minden vállalat nyomára.

A legtöbb cég neve egyszerűen azért tűnhetett el a felsorolásokból, mert – az adó megfizetése nélkül – megszűnt, vagy az adóhatóság behajthatatlannak ítéli meg a követelést. Korábban az Állami Számvevőszék is fogalmazott meg emiatt kritikákat a NAV-val szemben. Az általunk megtalált közel harminc cég tehát legalább 3 milliárd forintos kárt okozott. Ez az összeg nagyon visszafogott becslés, ami akkor állja meg a helyét, ha nincs több az általunk megtalált mintegy 30 cégnél, és mindegyik csak 100 millióval tartozott. Utóbbi azonban biztosan nincs így, hiszen akadt olyan is, amelyik 500 millió forint körüli összeggel maradt adós.

Meghalt az egyik legfontosabb ember

Mindenesetre az elmúlt években már kevésbé futott a szekér, amiben több dolog is szerepet játszhat. Egyrészt voltak olyan kormányzati intézkedések, amelyek csökkentették az ilyen jellegű csalás vonzerejét. Már a társasági nyereségadó csökkentése is rontotta a csalók üzletét, az igazán nagy csapás azonban az online számlázás idejének bevezetése volt. Az új szabályozás értelmében ugyanis az 1,85 millió forintot meghaladó összegű kézzel írt számlákat egy napon belül online le kell jelenteni a NAV-nak.

Márpedig az ilyen számlák ebben a hálózatban mindennaposak voltak, sőt, nem ritkán 10-15 millió forintból állítottak ki kézi bizonylatokat, akár hetente többször is. Ezekre a kiállítás valós időpontjánál azonban sokszor hetekkel korábbi dátum került, a pontos pénzáramlást ugyanis csak utólag látták és tudták összesíteni a központban. Ilyen visszadátumozást az online számlázás miatt viszont most már nem lehet csinálni.

A jogszabályi változásoknál is nagyobb csapás volt azonban, hogy néhány éve a hálózat elkezdett szétesni. Ez nagyjából egybeesik a korábban többször említett Tivadar halálával, aki a különböző szintű strómanokat szervezte be, és tartotta velük a későbbiekben is a kapcsolatot. Az ekkor már évek óta nagyivó, és részegen állítólag sokszor a vezetők feladásával fenyegetőző központi figurát pedig nem sikerült maradéktalanul pótolni, így a strómanok és a bukó cégek tulajdonosai közül is kiestek néhányan a rendszerből, vagy legalábbis látókörön kívülre kerültek.

A csoport lekapcsolásáról szóló NAV-bejelentést egy szeptember végén tartott házkutatás előzte meg, amely közel két tucat céget érintett. A NAV közleménye szerint mintegy húsz helyszínen gyűjtöttek bizonyítékokat és zároltak vagyontárgyakat. A házkutatások során lefoglaltak készpénzt és autókat is. Az akció során "biztosított vagyoni érték" összesen egymilliárd huszonötmillió forint volt.

Kérdéseinkkel megkerestük Balogh Pétert is, akinek az ügyvédje válaszok helyett adatkezelésre vonatkozó jogszabályrészleteket küldött át. Balogh Sándort is megkerestük, aki azt írta, hogy nincs tudomása arról, hogy bármely családtagja bármiféle bűncselekményt követett volna el. Azt írta, Balogh Péter a testvére, aki betöltötte a 18. életévét, munkájáért / tetteiért felelősséggel így ő (mármint Balogh Sándor) nem tartozik felelősséggel. "Hangsúlyozom, hogy bármely rokonom, ismerősöm hatósági ügyeit összemosni, párhuzamba állítani az én üzleti tevékenységemmel sértheti a jó hírnévhez fűződő jogomat" – írta.

Egy stróman élete: „heti 150 millió szállításától szakadt szét a táskám”

2018. november 7. 06:37

<https://g7.hu/elet/20181107/egy-stroman-elete-heti-150-millio-szallitasatol-szakadt-szet-a-taskam/>

„Ez a táska nem most, ezektől a papíroktól szakadt szét, hanem attól, hogy volt, amikor 85 milliót vittem benne”. Ezt egy vidéki gyorsétterem teraszán mondta el valaki egy nyári délelőtt. Az emlegetett táskában lévő, nekünk átadott nagyjából 600 oldalnyi dokumentum fontos alapot jelentett múlt heti cikkünkhöz, amelyben egy borsodi bűnszervezet működését mutattuk be részletesen. Ez az iratmennyiség viszonylag kényelmesen belefért, szemben az éveken keresztül, heti több alkalommal benne hordott kötegelte húsz-, tíz- és nagy ritkán ötezresekkkel.

A viseltes táska legfontosabb funkciója ugyanis ez volt: részben ebben jutott el az adóelkerülési céllal egy céghálón átfolytatott pénz az egyik, Miskolc centrumában lévő bankfiókból a bűnszervezet közeli, erődszerű központjába. Az ember, akivel találkoztunk, a szervezet egyik strómanja volt, és részletesen mesélt arról, hogyan működött ez a rendszer, és ezáltal az is világos lett, hogy az általa szállított százmillióktól miként válhatott szinte használhatatlanná a táskája.

A találkozó utáni hetekben mintegy féltucat hozzá hasonló, a szervezetben részt vevő vagy azt ismerő forrással beszélgettünk még. Alapvetően a bűnszervezet működéséről gyűjtöttünk információkat, ám gyakran kerültek elő személyes történetek, emberi szálak, amelyek segítettek megvilágítani, hogy miért és hogyan kerülhet kapcsolatba valaki egy ilyen bűnszervezettel. Egyáltalán mekkora az a pénz, amiért megéri kockáztatni a börtönbüntetést, és mennyire van tudatában az ember, ha belekerül egy ilyen hálózatba.

A mostani cikkben ezekre az egyedi sorsokra koncentrálnak, és igyekszünk bemutatni pár részletet arról, hogyan lesz valakiből stróman, és ez milyen hatással van az életére. Törekedtünk arra, hogy kritikusan viszonyuljunk forrásaink állításaihoz, de az írás az ő, részben nyilvánvalóan szubjektív elmondásaikon alapul, mivel az a célunk, hogy a saját szemszögükből mutassuk be a bűnszervezetnél eltöltött idejüket.

Tivadar, a strómancsináló

A múlt heti cikkünkben is szerepelt már az a Tivadar nevű szerencsi férfi, akinek a hálózat szervezésében volt kulcsszerepe. Tivadarnak széles kapcsolati hálója volt és jó kommunikációs képességekkel rendelkezett, így egészen különböző élethelyzetű embereket tudott beszervezni strómannak a hálózatba. Volt, aki napszámosként dolgozott Tivadar lakhelyének a környékén, így ismerkedtek össze, míg más biztonsági őrként került kapcsolatba a szerencsi férfival, és akadt olyan is, aki egy elszigetelt tanyán élt, mielőtt strómannak állt volna. Olyanról is hallottunk, aki elvesztette a munkahelyét, és anyagi nehézségei miatt Tivadartól kapott kölcsönt, amit később úgy tudott törleszteni, hogy a férfi kérésére elkezdett céges papírokat aláírni.

A beszervezett emberek eleinte jellemzően nem sokat tudtak arról, hogy mibe is kerültek. „Az első évben alig kaptam valamilyen információt. Csak olyan utasításokat mondtak, hogy menjek el az ügyvédhez, vegyek számlatömböt, írjam alá ezt és ezt a papírt vagy csak az üres lapokat” – mondta egy stróman. Többségüknek az elején a „bajban lévő”, azaz a bukó cégeket kellett kezelniük. Ezek

voltak azok az – 5-6 vállalatból álló – lánc végén lévő társaságok, amelyek eltűntek a pénzzel, nem fizettek adót, a tulajdonosukból pedig nem lehetett semmit kisajtolni.

Az elcsalt adó behajtását az is nehezítette, hogy mire az NAV rátalált a cégekre, addigra a vállalatok jellemzően már nem annak a tulajdonában voltak, akinél nyoma veszett a pénznek. Az általunk bemutatott bűnszervezet több mint tíz évig működött, és eleinte tájékozatlan, könnyen kihasználható, nyomorgó borsodi falvakban élőkre írták végül ezeket a cégeket. Őket pár havonta kereste fel Tivadar, hogy begyűjtse tőlük az adóhatóságtól kapott leveleket, idézéseket. „Ha jött egy papír, azt mondta, ezt intézik, és elvitte” – idézte fel egyikük. Erre azért volt szükség, mert a hálózat túlélésének az egyik biztosítéka volt, hogy a fogalmatlan strómanok ne járják be a NAV-hoz kihallgatásra, inkább írásban kommunikáljanak az adóhatósággal. Az ilyen válaszokat viszont már nem ők küldték ki, hanem valaki a miskolci központból, hogy ne legyen egy adóellenőr ellentmondást találjon.

„Egyszer jött ki hozzánk a NAV, de miután látták, hogy milyen körülmények között élünk, már nem jöttek” – idézte fel egy stróman, aki több bukó céget is tulajdonolt. Bár ez alapján az adóhatóságtól nem lehet félnivalója, és már évek óta eltűnt a neve a cégiratokból is, érezhetően még most is frusztrálja a bizonytalan helyzetet. „Buta voltam, és a mai napig stresszel és zavar, hogy nem tudom, mi az igazság. Félek, nehogy olyanért legyek hibás, amit nem csináltam” – mondta az ember, aki állítása szerint korábban erről soha senkinek nem beszélt, még saját családjának sem.

„Vegyé fel 30 ezret”

Sokan nem jutottak ennél a szintnél tovább, de azok a bukó cégnél kezdő strómanok, akik megbízhatónak tűntek, egy idő után komolyabb feladatot is kaphattak. Megtanították őket (fiktív) számlákat írni, pénzt utaltak a cégháló vállalatai között. Ám a leglátványosabb rész a pénz szállítása volt.

Ezek a középszinten lévő strómanok heti három-négy alkalommal jártak pénzt felvenni egy nagy nemzetközi bank Miskolc központjában lévő fiókba. A csúcsidőszakban, 2013 és 2015 körül legalább 6-7 olyan stróman is lehetett, akik fejenként heti többször 30-50 millió forinttal (heti mintegy 150 millióval) távoztak többnyire ugyanabból a bankfiókból. Volt, hogy ennél is nagyobb tételt kellett felvenni, ilyen volt a táskaszaggató 85 millió is *(csillagos megjegyzés: Ez a pénzösszeg csak húszezresekben is négy kiló, tízezres címletekben pedig logikusan kétszer ennyi. Hagyó Miklós ominózus Nokiás-dobozos története kapcsán még 2010-ben az Origo kereste meg a Magyar Nemzeti Bankot azzal a kérdéssel, hogy mennyi pénz fér bele egy ilyen dobozba. A jegybank akkor azt válaszolta, hogy „egy nagyon szorosan összefogott százdarabos bankjegycsomag magassága a kötőzsalaggal együtt 12 milliméter”). Nem gépi kötegelés esetén nagyjából másfélszer ennyi).*

Az elbeszélések szerint a rendszeres találkozások miatt jó ismerősi viszonyba kerültek a bank alkalmazottjaival, és semmilyen nehézségük nem akadt abból, hogy rendszeresen ilyen mennyiségű készpénzt szállítottak el a fiókból. Egy idő után nem is kellett előre bejelenteniük, hogy ilyen sok pénzre van szükségük, ezért ide gyakrabban is jártak, mint egy másik közeli fiókba. Az érintett bankot megkerestük, de kérdéseinkre mindössze annyit írtak válaszként, hogy „a bankfiókok forgalmi adatai olyan üzleti információk, amelyekkel nem tudnak a rendelkezésünkre állni”.

A bűnszervezet vezetése Blackberry telefonokon kommunikált titkosított csatornákon a strómanokkal, tőlük kapták az utasításokat, hogy mikor és mennyi pénzt vegyenek fel. „Millió helyett

mindig ezret írtak. Ha azt az üzenetet kaptuk, hogy vegyünk fel 30 ezret, akkor 30 milliót kellett” – mesélték.

A középszintű strómanok idejének nagy része ebből állt. Elmentek a bankba, felvettek sok tízmillió forintot, majd egy párperces séta után leadták azt a bűnszervezet közeli központjába. Itt meg kellett várni a főnököt, mert ha nem nyaralt éppen, akkor személyesen vette át a pénzt. „Volt egy bazi nagy börtáskája, abba borította be a hozzá bevitt pénzeket. A központban mindenhol volt egy pénzszámlológép, mivel mindig átszámolták a pénzeket. Kétmillió forintot öt másodperc alatt leszámolt” – mondta egy stróman. Innen futárok szállították szét a pénzt az ország különböző pontjain lévő könyvelőirodába. Heti egy-két alkalommal ment fuvar, leggyakrabban pénteken. A célra olyan terepjárót használtak, amin egy pénzszállítással foglalkozó cég logója volt. Ez ahhoz kellett, hogy legyen álcájuk egy közúti ellenőrzésnél.

Ezek a strómanok heti 1-2 nap vagy napi 1-2 óra munkával 250-300 ezer forintot kerestek, ami elsőre kimagasló pénznek tűnhet a régió átlagfizetéseéhez képest. A munkájukról viszont nem beszélhettek. „Ha valaki kérdezte, hogy mivel foglalkozom, sunnyogni kellett. Mindig azt mondtam, hogy ügyvezető vagyok egy reklámcégnél, de a részletekbe sose mentem bele” – mondta egy stróman, amikor arról kérdeztük, hogy a hétköznapijaira milyen hatása volt ennek a munkának.

Ágyból ugrasztották az adóellenőrök

Egy idő után azonban „kéthetente” elkezdnek jönni a NAV-tól a felszólítások, a kérdések vagy az idézések. Ahogy a múltkori cikkünkben bemutattunk, a szervezet vezetése ezek kivédésére több praktikát is alkalmazott, és igyekezett központilag, írásban válaszolni. A strómanok azonban nem mindig úszhatták meg ennyivel.

A sok kifogás ellenére egy idő után nem lehetett elkerülni a személyes megjelenést és vallomástételt. Egyikük szerint az ilyen kihallgatások elején mindig jegyzőkönyvbe vetette, hogy erős fájdalomcsillapítót kellett bevennie. Erre az állandókra azért volt szükség, mert így bármikor lehetett egy elszólásnál arra hivatkozni, hogy az a fájdalomcsillapító hatására történhetett.

Nem ez volt azonban legkellemetlenebb konfrontáció a NAV-val. A strómanoknál rendszeresen, akár évente többször is lehetett házkutatás. Bár erről szinte mindig tudtak előre, és a céges papírokat sem náluk tárolták, akadt, aki felidézte, mennyire kellemetlen volt reggel hatkor három adóellenőrnek ajtót nyitni, akik ráadásul a ruházata átkutatásával kezdték az ellenőrzést, persze csak miután nadrágot húzott.

Szintén erős szembesülés lehetett, amikor valakin több mint 900 millió forintnyi adótartozást akart behajtani a NAV, ilyenről is hallottunk.

A hasonló személyes élmények miatt és a bűnszervezet tevékenységének fokozatos megismerésével egy idő után több strómanban is egyre erősebb lett az érzés, hogy keveset fizetnek nekik, pedig ők kockáztatnak sokat. Ehhez a felismeréshez azonban idő kellett, hiszen a hálózat vezetése tudatosan törekedett arra, hogy az alsóbb szinteken dolgozókhöz minél kevesebb információ jusson el. Minél többet tud valaki, annál nagyobb kockázatot jelent.

Ezért törekedtek is arra, hogy a strómanok a lehető legkevesebé ismerjék egymást, minél ritkábban érintkezzenek, és csak azokkal találkozzanak, akikkel a számlázások miatt feltétlenül szükséges. „Mindenkinek a saját cégével foglalkozik, és akivel kapcsolatban áll” – mondták. Persze néhányban egy idő után összeállt a kép, vagy annak legalább egy kisebb szelete. A strómanok ilyen „öntudatra

ébredése” azonban nem feltétlenül jelentette azt, hogy ne vállalták volna továbbra is a kockázatot. Sokan így is maradtak, és „megvették” a negyedik, ötödik vagy akár tizedik bukó cégüket is. Részben a pénz miatt, részben azért, mert minél hosszabb ideje voltak a rendszerben, annál nehezebb volt kiszállni.

„Mégiscsak van családod”

A hálózat összetartásában emiatt is volt kulcsfontosságú szerepe a korábban említett szerencsi férfinak, Tivadarnak. Mivel vele kapcsolatban álltak a strómanok, ezért minden forrásunk közelről ismerte őt. Elég ellentmondásos kép élt róla az emberekben. Miközben számos kevésbé alátámasztott történetet hallottunk az állítólagos erőszakos módszereiről, többen empatikusnak írták le. Azt mesélték, hogy sajnálta azokat a lecsúszott embereket a láncolat végén, akiket pár tízezer forintért használt ki a szervezet. Esetenként ezért saját döntésből adott nekik több pénzt, ami viszont elszámolási vitákhoz vezetett a szervezet vezetésével.

Tivadar egyre többet ivott, és ebből kifolyólag részegen egyre nyíltabban konfrontálódott a hálózat felsőbb köreivel. A leromlott egészségi állapotú férfi végül 2017-ben hunyt el, és halála miatt a strómanok és a bukó cégek tulajdonosai közül is többen kiestek a rendszerből.

Beszéltünk olyannal, akivel Tivadar halálát követően váltak bizalmatlanná, egy idő után nem keresték, pedig továbbra is stróman akart maradni. „Ha az öntudatodra ébredsz, vagy közelebb engednek, vagy megválnak tőled. Az információ hatalom, és ez veszélyeztetné a szervezet működését” – mondta egyikük. „Ha valaki teherré válik, akkor minden nap lecseszik, és folyamatosan fogást keresnek rajta, hogy magától menjen el. Végül, amikor jelzi, hogy kilépne, nagy duzzogva engedik csak el. És ilyenkor persze mindig megemlítik, hogy mekkora baromság lenne, ha bárkinek beszélne erről, mivel mégiscsak van családja” – mondta.

A leghivalkodóbb magyar vállalkozó, aki hülyére veszi az államot, de mindig magasabbra jut

Még nem jelent meg.

Balogh Sándor tempóját még sok ezer Facebook-követőjének sem lehet egyszerű követni. Bejegyzései alapján idén nyáron egy hónap alatt megjárta Tenerifét, Rómában [kezet fogott](#) Ferenc pápával, előben [nézte meg](#) a foci vb egyik elődöntőjét Oroszországban, [fotózkodott](#) Orbán Viktorral Tokajban és még arra is jutott ideje, hogy [átadja](#) a kupát a Világliga budapesti szuperdöntőjét megnyerő montenegrói vízilabdásoknak.

Azonban ezek is legfeljebb felvillantják azt, hogy mennyi mindennel foglalkozik a szerencsi származású vállalkozó. Több száz vállalatból álló céghálót vezet, a vizes vb-t szervező Bp2017 Kft. legfőbb döntéshozója, a Magyar Szinkronúszó Szövetség elnöke, a külföldi kereskedőházak ötletgazdája, hozzá kötődik a százezrek által követett Középsuli websorozat, valamint több étterem, alapítvány és egyesület is.

A rendszerint szemérmes magyar nagyvállalkozók világában szokatlan jelenség Balogh Sándor extrovertáltsága. Saját médiaérdeklődésének rendíthetetlenül adja az interjúkat életbölcösségekről és jótékonykodásairól. A Facebookon pedig folyamatosan dokumentálja, ahogy afrikai vagy ázsiai politikusokkal találkozik, a köztévében szakért afrikai ügyekben, vagy éppen magyar celebekkel bulizik, meccset néz vagy jótékonykodik.

Ez a sajátos transzparencia vállalkozásbirodalmát is jellemzi. Balogh Sándor ugyanis lényegében leplezetlenül alakított ki egy olyan céghálót, amelynek vállalatai összesen több milliárd forint adótervezést halmaztak fel az elmúlt évtizedekben. Hiába épített fel egy bonyolult, nehezen átlátható cégbirodalmat, azzal egyáltalán nem foglalkozott, hogy ezt ne lehessen hozzá kötni. A vállalkozások az esetek jelentős részében nem felkutathatatlan strómanokra írva, hanem saját vagy legközelebbi hozzátartozói, szerettei nevének működtek.

Balogh Sándorról májusban is írtunk. Akkor azt mutattuk be, hogy mintegy hatvan cég volt bejegyezve korábbi házastársa, Bártfai-Mager Andrea rózsadombi lakásába, akit az idő tájt neveztek ki a nemzeti vagyon kezeléséért felelős tárca nélküli miniszternek. Már abban a cikkünkben is jeleztük, hogy a döntő többségében Balogh Sándor céghálójaához köthető rózsadombi társaságok több százmillió forinttal károsították meg az államot.

Ezt követően részletesen bemutattuk, hogy hogyan működött a Balogh Sándor testvére, Balogh Péter által vezetett bűnszervezet, amely több milliárd forintnyi adót csalt el ismertebb vállalatok közreműködésével.

A Balogh Sándorhoz köthető cégek tehát óriási károkat okoztak a magyar államnak, ő ennek ellenére nemcsak folyamatosan keresi a feltűnést (elsősorban) az érdekeltségébe tartozó médiacsatornákon, hanem a magyar állam is számtalan módon segíti karrierjében. A hozzá kötődő szervezetek rendszeresen kapnak tízmilliós támogatásokat állami vállalatoktól, és volt olyan érdekeltsége, ami milliárdos értékben nyert közbeszerzést. Emellett egy állami cég lényegében egyedüli döntéshozója és a közmédiában szakértőként szerepelhet. Mostani cikkünkben Balogh üzleti és közéleti tevékenységét mutatjuk be.

A kettétépett ötszáz

Balogh Sándor Szerencsről származik, szülei ismert és elismert pedagógusok voltak. Az 1962-ben született Balogh a nyolcvanas évek közepén a szovjet elitképzőbe, a Moszkvai Nemzetközi Kapcsolatok Intézetébe (MGIMO) járt ([az intézményről az Index írt korábban](#)). Bártfai-Mager Andrea is ebben az intézményben tanult 1985 és '86 között. Balogh Sándor nem végezte el az egyetemet, több ismerőse is úgy emlékezett vissza, hogy hirtelen tért vissza Magyarországra. "Farmerekkel seftelt, és ezt nem vették jó néven" - mondta a család egyik régi ismerőse, és ezt többen is megerősítették.

Miután hazajött, az apja segítségével tudott elhelyezkedni a szerencsi termelőszövetkezet egyik budapesti melléküzemágában, mivel ebben az időben több vidéki tsz-nek volt fővárosi érdekeltsége. Eredetileg egy évig maradt volna, amíg fel nem veszik a Marx Károly (ma Corvinus) Egyetemre. "Ebből adódóan gyakorlatilag semmit nem csinált, csak papíron volt tsz-tag" - idézte fel egy akkori ismerőse, aki szerint végül mintegy három évig maradhatott állományban.

Végül Baloghot felvették a Közgázra, de ahogy egy korábbi interjúban mondta, "ott nem időzött túl sokáig", mivel beköszöntött a rendszerváltás és 1989-ben megalapította az első vállalkozását. Ahogy előző cikkünkben is írtuk, a Balox nevű cég alapítói között volt testvére, Péter és Bártfai-Mager Andrea is.

A kilencvenes évek alapvetően a Baloxról szóltak, de ezzel párhuzamosan Balogh Sándor elkezdett kiépíteni egy egyre terebélyesebb cégállományt is. "Olyanokban látta meg az üzletet, amelyben más nem.

Egyszer azzal dicsekedett, hogy vett egy elképesztő méretű gyufakészletet, és milliókat keresett rajta” - mondta egy akkori ismerőse, aki szerint testvérével közösen magnó és vhs-kazettákkal is üzleteltek. Használt könyvekkel is kereskedett. Ezekhez szinte ingyen jutott hozzá a környéken, majd a saját antikváriumukban és budapesti árveréseken adott túl rajtuk. “Az aukciókon Sanyi beépített emberi srófolták fel az árakat” - hallottuk egy ismerősétől a kezdeti trükközésekről. Az ilyen fővárosi árverések emlékét több országos napilap is őrzi.

Szerencsen már a kilencvenes években is luxusirodában dolgoztak, drága autókkal jártak, ami “nagyon nagy dolog volt”. A kétezres években olyan irodája volt, ami a “Mol-vezérnek is megfelelt volna”. “Hatalmas helyiség, 70-80 négyzetméteres, közepén egy nagy tárgyalóasztal, húsz bőrfotel, és minden székhez csatlakoztatva egy laptop” - mesélték. “Sanyihoz bejutni nagy dolog volt, ha valakinek sikerült, akkor a többiek csak nézték az iroda előtt, hogy ki ment be és mennyit volt bent” - emlékezett vissza egy korábbi alkalmazottja.

A Balogh testvéreket mindenki ismerte Szerencsen, és számos történet kering extravagáns életmódjukról. Az egyik anekdota szerint Balogh Sándor úgy fizette ki 250 forintos hajvágását a fodrásznál, hogy kettétépett egy ötszázast, és odaadta az egyik felét. Később, hogy kiegyenlítse a tartozását, az egyik emberével elküldte a szétszakított papírpénz másik felét is. “Nagyon link, seftelő gyerek volt, nem volt türelme magolni, vizsgázni” - mondta róla a család egyik régi ismerőse.

Az előző cikkünkben bemutatott büntetőügyek azonban igencsak visszavetették a a Balogh testvérek megbecsültségét. “Ha itt van, akkor sem nagyon mozog a városban. Szégyenérzete van, mert itt tudják, hogy ő kicsoda” - mondta egy ismerőse (Balogh most már Budapesten él, de gyakran tér vissza Szerencsre). Szerinte népszerűtlenségét az is mutatja, hogy indult a (Szerencsel összeolvadt) Bekecsen a 2006-os önkormányzati képviselői választáson, de még a testületbe sem sikerült bejutnia, hiába volt komoly ismertsége.

Milliárdos károk

A Balox becsődölése ellenére továbbra is aktívan vállalkozott. Teljesen eltérő profilú cégeket vásárolt fel, [egy interjúban úgy beszélt](#) az érdekeltségeiről, hogy “különböző vendéglátóhelyek, gyógyszertár, lakóingatlanok vagy üdülők tartoznak ide, szinte mindenben benne vagyok, pont azért, mert általában olyan cégek felvásárlásával foglalkozom, amelyek tulajdonosaik számára nem jelentenek üzleti értéket, pedig ezekben vannak olyan értékek, amelyeket meg lehet menteni.” Állítása szerint a mottója is erre rímel: „ami önnek lom, a gyűjtőnek álom”.

Arról viszont már nem beszélt az interjúban, hogy ezeknek a cégeknek mi lesz a sorsa. Több száz vállalat átvizsgálása alapján a minta sok esetben ismétlődő. Az érdekeltségébe kerülő, akár több milliárdos forgalmat bonyolító cégek egy könnyedén hozzá köthető strómennél kötnek ki, sok esetben százmillió adótartozást halmoznak fel, majd felszámolással vagy kényszertöreléssel megszűnnek. A társaságok jelentős részét az jellemzi, hogy hiába volt több százmillió bevételük, lényegében semmilyen információt nem lehet találni róluk az interneten, így azt sem tudni, hogy mivel foglalkoztak.

A hálózat jellemzője, hogy a benne lévő több száz cégben általában a szűk családi környezetében élők jelennek meg tulajdonosként. Ilyen például Balogh élettársa, Szerbin Éva, de az üzletember közeli kapcsolatban áll párja testvéreivel, Szerbin Ildikóval és Judittal, valamint a Fincziczki nővérekkel, Zsuzsannával és Máriával (azaz Ringer Ferencnével) is. Mindannyian több tucat olyan vállalkozásban vannak vagy voltak érdekeltek, amelyek a cégháló tagjai. Több ismerősük szerint a magánéletben is szoros a kapcsolatuk, és a Facebookon nyilvánosan elérhető számos olyan fénykép, amelyeken többen is szerepelnek Balogh mellett, adott esetben külföldi utazásokon.

A közös fényképek mellett többen megtalálhatóak a [NAV adóslistáin](#) is. Az adóhatóság pontos számot nem ismertet, de Szerbin Évának, Szerbin Juditnak és Ringer Ferencének jelenleg is több mint tízmillió forintos adótartozása van. Szerbin Éva és Ringer Ferencné emellett azon a [2016-os NAV-listán is rajta volt](#), amely a legnagyobb adóhiánnyal rendelkezőket összegzi. Szerbinnél 200 millió forintos, Ringernél 185 millió adóhiányt állapított meg a hatóság, náluk csak öt ember neve mellett szerepelt ennél nagyobb összeg. *(Csillagozott megjegyzés: Az adóhiány és az adótartozás két különböző fogalom. Az adóhiány úgy keletkezik, hogy az adót be sem vallja a cég vagy a magánszemély, azt általában az adóhivatal állapítja meg. Magyarul az adózó tulajdonképpen eltitkolja, hogy adófizetési kötelezettsége van és csak utólag derül ki, hogy mégis kellett volna adót fizetni. Egy cég esetében ez előfordulhat például úgy, hogy nem vall be bevételt, vagy nem valós költségeket számol el (fiktív, vagy az adóhatóság által nem elfogadott számlák). Ilyenkor az adott vállalatnak kisebb lesz a nyeresége a valósnál és kevesebb társasági adót fizet (vagy a bevétele és kevesebb áfát, stb.). Magánszemély pedig a jövedelmét nem vallja be pontosan, és ezzel szja-t spórol meg.*

Az adótartozás esetében ezzel szemben kimutatja ugyan az adófizetési kötelezettségét az adózó, egyszerűen csak nem fizeti azt be, mert például nincs elég pénze, vagy elfelejti, késik vele, vagy nem akarja befizetni. Míg az adóhiány bírsággal jár (mulasztási és adóbírsággal, aminek összege a hiány 50 százaléktól 200 százalékgig terjedhet), addig az adótartozás után csak késedelmi pótlékot kell fizetni. Az adóhiány, ha nem fizetik be, természetesen adótartozássá alakul.)

A céghálóban az elmúlt években Balogh Sándor (Bártfai-Mager Andreával) közös, húszas éveikben járó gyerekei is feltűntek. Mellettük Szerbin Ildikó és Ringer Ferencé hasonló korú gyerekei is

megjelentek a vállalatbirodalom mintegy tucatnyi cégében. A jelenségről Balogh Sándor is nyíltan beszélt korábban egy interjúban, "Balogh Family"-nek nevezve a cégbirodalmat. "Úgy indul, hogy először a családdal dolgozol, aztán egyre szaporodik a família, nekem pedig foglalkoznom kell önérdemből is folyamatosan a család előrehaladásával" - fogalmazott.

Azt nehéz felbecsülni, hogy összesen mekkora kárt okozott a magyar államnak a Balogh Sándor által vezetett cégháló. Négy olyan társaságot találtunk, amely jelenleg is rajta van a NAV 100 millió forintnál nagyobb adótartozással rendelkező cégeket összesítő listáján. Ennél pontosabb számot azonban nem közöl a hatóság, így ebből csak annyi derül ki, hogy legalább 400 milliót most is keresnek a cégcsoport vállalkozásain. Ennél azonban jóval több kárt okozhattak a cégháló tagjai: összesen több mint harminc olyan hozzájuk köthető céget azonosítottunk, amelynek valamikor a múltban volt 100 milliónál nagyobb adótartozása.

Az ilyen listákról jellemzően nem azért kerülnek le a cégek, mert megfizetik a tartozásukat, hanem, mert megszűnnek vagy a NAV behajthatatannak ítéli meg a követelést. Erről adóhatósági források beszéltek nekünk, és korábban az [Állami Számvevőszék is bírálta](#) a jelenség miatt a NAV-ot. Ez alapján az általunk megtalált, több mint harminc cég tehát legkevesebb 3 milliárd forintos kárt okozott. A valós szám ennek a többszöröse is lehet, a 3 milliárdos becslés akkor állna meg, ha mindegyik csak 100 millióval tartozott volna.

Balogh Sándort is megkérdeztük, hogy mi az oka ezeknek az adótartozásoknak, mi történt velük, és összesen mennyi tartozása van a NAV felé a cégbirodalmának, de nem válaszolt érdemben. Annyit írt, hogy "több alkalommal nem áll módomban és nem is szeretnék válaszolni az ilyen jellegű kérdéseikre". Szintén megkerestük az adólistán szereplő Szerbin nővéreket, hogy pontosan mennyivel és mi miatt tartoznak a NAV-nak, de nem kaptunk választ.

"Nem te keresel napi egymilliót"

A jelenleg vagy korábban Balogh érdekltségébe tartozó, zavaros körülmények között felszívódó cégek bemutatása túlmutat egy újságcikk keretein, ezért csak néhány jellemző példát említünk. Balogh cinikusnak, hivalkodónak tartott természetét a Systrans Rendszerintegrátor Kft. esete mutatja be legszemléletesebben. Az informatikai cégnek 2012-ben személyesen lett az ügyvezetője. Az akkor még 1,6 milliárd forint forgalmú vállalkozás több informatikai közbeszerzést is megnyert ebben az időszakban. Egyebek mellett tagja volt egy olyan konzorciumnak, amely a NAV-nak szállított különböző informatikai eszközöket, annak ellenére, hogy ekkor már Balogh több tucat érdekltsége halmozott fel 100 millió forintnál nagyobb adótartozást. 2017-ben végül a Systrans is felkerült arra a

NAV listára, amelyen az ilyen mértékű adó tartozással rendelkező vállalkozások szerepelnek, és azóta is rajta van. .

Szintén szemléletes példa az algyői Ch-Plussz-2000 Kft., amely olaj- és gázipari technológiai rendszerek karbantartási, javítási és kivitelezési munkáival foglalkozott. A [Napi.hu akkori cikke](#) szerint a cég zavaros körülmények között került Balogh Sándor érdekltségébe. Az adásvétel után pár hónappal, 2014-ben egy konzorcium tagjaként megnyert egy 7,6 milliárd forint értékű közbeszerzést a magyarországi víziközművek felmérésére, a közműtérképek digitalizálására. A Napi.hu szerint tulajdonosváltáskor még 147 alkalmazottja volt a cégnek, a közbeszerzés megnyerése után viszont egy sem. A cég 2014-ben és 2015-ben is még 3 milliárd körüli árbevételt termelt, és mintegy 500 millió forint profitot, de 2016-ban már nem is adta le a beszámolóját. Idén júliusban felkerült a 100 milliónál több adóval tartozó NAV-listára, ügyvezetőjét eltiltották a cégvezetéstől, szeptemberben pedig elindult a felszámolása.

Ezek mellett 2014-ben több más közbeszerzést is nyert. A honlapja szerint nemzetközi kereskedelemmel és kereskedelem-fejlesztéssel foglalkozó tanácsadó cég, a Globimpex egy ettől teljesen eltérő területen húzott be önkormányzati megrendeléseket. A [Tiborc Izván-féle Elios árnýékában](#) közvilágítási felújításokat nyert el Dunabogdányban, Enyingben, Fegyverneken és Túrkevéen egy konzorcium részeként, összesen mintegy 300 millió forint értékben. Balogh Sándor egyik cége pedig 2005-ben 160 millió forint uniós támogatást kapott egy borászati üzem létesítésére, de már ezt a vállalatot is felszámolták.

Több olyan emberrel beszéltünk, akik korábban dolgoztak Balogh Sándornak. Egybehangzó elbeszéléseik szerint minden jelentősebb cégénél egy WhatsApp nevű titkosított csevegőprogramban létrehozott csoporton keresztül kommunikálnak. "Ezen keresztül beszélnek meg mindent. Olykor még az is itt dől el, hogy ki kell rúgni valakit" - mondta egy korábbi munkatársa, aki szerint Balogh nagyon aktívan benne van a cégek irányításában. Napi szinten nézi, hogy ki milyen munkát végez, és akár éjjélkor is ír az alkalmazottjainak. Balogh [egy interjúban azt mondta](#), hogy naponta 4000 bejövő üzenete van, négy-hat órát alszik, és egy nap mindössze egyszer eszik, akkor is keveset.

"Szeret mindent kézben tartani, amit mond, az úgy van, nem érdemes vele ellenkezni" - mondták róla. Azt is hallottuk, hogy viták esetén előszeretettel dobja be kedvenc mondását: "Nem te keresel napi egymilliót". Ugyancsak erősen kontrollálja a pénzmozgásokat is, azt mesélték, hogy hetente begyűjtik az utalásokat, és azok csak akkor mehetnek el, ha Balogh is jóváhagyja őket. Sokat vár el, de sokat is ad, és nagyon ügyes saját imázsa formálásában. Egyik volt munkatársa szerint jellemzően kiszolgáltatott helyzetben lévő vagy nehéz körülmények között felnövő embereket karol fel, jól érzi meg, hogy milyen segítségre van szükségük, és így függőségi viszonyt alakít ki velük. "Cégein belül

mindenki az ő kegyeit keresni, lényegében személyi kultuszt hoz létre” - mondta egy vele kritikus forrás.

Seszták megoldó embere

A százmilliós adótartozásokkal bedöntött cégek árnyékában Balogh több alapítvány és mozgalom alapításába vágott bele, amelyek főleg a fejlődő világgal vagy jótékonykodással foglalkoznak. Ezekben a társaságokban szintén a hozzá közelálló, cégeiben is feltűnő szereplők kaptak helyet. Legismertebb a Magyar Afrika Társaság lehet, amely honlapja szerint több, hátrányos helyzetű afrikai csoportnak indított támogatási programokat ([2017-ben például a magyar Földművelési Minisztériummal Ugandában](#)), és magyar önkéntesekből álló orvosi missziókat is szervez afrikai országokba. Újabbán már [mentőautóuk is van](#).

A társaságot 2013-ban [Varga Mihály akkori nemzetgazdasági miniszter is kiemelte](#), mint pozitív példát, hasonlóan az Afrika Holding Zrt.-hez, amely akkor éppen Bártfai-Mager lakásán működött és Balogh Sándor szlovákiai érdekeltsége tulajdonolta. Utóbbi mára szintén felszámolás alá került, több mint száz millió forintos adótartozást hátrahagyva. Mellesleg az [Afrika Holding vette meg egy 2010-es árverésen](#) a Pénzügyminisztérium korábbi bivalybőr táskáját, amellyel a pénzügyminiszter vitte át a Parlamentbe a költségvetés évi tervezetét.

Balogh nemcsak Afrikára fókuszált, hozzá kötődik a hasonló mintára létrehozott Magyar Ázsia Társaság és a Latin-amerikai–Magyar Egyesület, és számos karitatív szervezet is. Hozzá kapcsolható például a Mosoly Alapítvány, az apja emlékére létrehozott Balogh Sándor Alapítvány vagy a Segítő Kéz az Elesetteknek, és ő képviseli a Magyar Veterán Autó Egyesületet is. Ezek a szervezetek az elmúlt években többször kaptak kisebb-nagyobb állami támogatásokat. Az [MVM például 35 millió forinttal](#) segítette 2017-ben a Bártfai-Mager lakásába bejegyzett Latin-amerikai–Magyar Egyesületet, a Szerencsejáték Zrt. (pontosabban részben a tulajdonában álló Szerencsejáték Service Nonprofit Kft.) pedig 2016-ban [13 millió forinttal](#) támogatta a Segítő Kéz az Elesetteknek Alapítványt.

Egy interjúban Balogh Sándor azzal magyarázta az afrikai vonalat, hogy a moszkvai egyetemen rengeteg külföldi diákkal tanult együtt, és később ők kérték fel tiszteletbeli kongói konzulnak. “Egy idő után minden nálam kötött ki, ami Afrikával kapcsolatos” - mondta. Az Átlátszó is írta és Balogh is beszélt arról, hogy az egzotikus országokat megcélzó, [majd rövid időn belül megbukó kereskedőházak ötlete](#) is tőle származik. Az általa vezetett Magyar Kereskedelmi és Kulturális Központ több afrikai és ázsiai városban hozott létre irodákat, hogy erősítsék a kereskedelmi és a kulturális kapcsolatokat.

Az állami cégek támogatása és a kereskedőházaknál betöltött szerepe is arra utalt, hogy Balogh egyre jobb politikai kapcsolatokkal rendelkezett. Ezt támasztja alá a vizes vb- szervezésére 2015-ben létrehozott Bp2017 Nonprofit Kft-nél betöltött szerepe. Balogh a társaság gazdasági igazgatója, de több forrásunk szerint ő az egyedüli tényleges döntéshozó a cégnél. Erre utal a vállalat [szervezeti és működési szabályzata](#) is, amely szerint lényegében minden fontosabb szervezeti egységet ő ellenőriz.

A vizes-vb-ért a kormányból Seszták Miklós felelt, a korábbi fejlesztési miniszter volt az elnöke a szervezőbizottságnak is. Balogh nagyon közel állt a politikushoz, volt olyan forrásunk, aki Seszták helytartójának jellemezte, és hasonlóan vélekedett róla saját testvére is Egy birtokunkba került hangfelvételen Balogh Péter azt mondja bátyjáról, hogy "Seszták megoldó embere". Balogh Sándornak azonban nemcsak a politikában vannak jó kapcsolatai, hanem a magyar celebvilágban is: rendszeresen posztol közös képeket magyar hírességekkel.

Az üzletember az állami megbízásoknál sem feledkezett meg családjáról: a Bp2017-nél több olyan közeli ismerőse dolgozik, akik Balogh cégbirodalma tucatnyi cégben is megjelentek. Emellett számos, a szervezet működését ismerő forrás mesélt nekünk arról, hogy a Nemzetközi Úszószövetség (FINA) és a Bp2017 több alkalommal szervezett vacsorákat, ebédeket a rózsadombi Café 57 étterembe, amely szintén Balogh Sándor érdekeltségébe tartozik. A Café 57 egyébként jellemző találkozóhelye ismert üzletembereknek és politikusoknak, még [Rogán Antal is megemlítette 2017-ben az Indexnek](#), hogy az étterem közelében beszélgetett Spéder Zoltánnal, utoljára a kormánytagok közül.

Az állami cég vezetőjeként más esetben is saját érdekeltségével került kapcsolatba Balogh Sándor. Több forrásunk szerint is hozzá köthető az a miskolci likörgyár, amely a Lillafüredi ásványvizet gyártja csillagos megjegyzés (*Csillagzott megjegyzés*: Papíron a cég nincs Balogh Sándor tulajdonában, a Majoros és társa faipari Kft-n keresztül közvetve egy Veréb Viktor nevű borsodi vállalkozóé. A cég 2018 elején került Verébhez, a Miskolci Likörgyárral kapcsolatos cégbírósági ügyeket pedig ekkor az az ügyvéd intézte, akin keresztül Balogh Péter is kapcsolatban állt velünk. Emellett egy Veréb Vikornak adott meghatalmazáson tanúként feltűnik a Balogh Sándorral nagyon közeli kapcsolatban álló Finciczki Zsuzsanna neve is. Balogh rendszeresen oszt meg mostanában a likörgyárat érintő posztokat, míg Veréb Viktor Balogh Sándor érdekeltségeivel tesz hasonlóképpen. Veréb Vikort megkerestük a kapcsolatukra vonatkozó kérdéseinkkel, de nem kaptunk választ. Érdekesség, hogy a Majoros és társa faipari Kft. 2017-ben egy közel 300 milliós közbeszerzést nyert el a Bp2017-től). A Lillafüredi volt a Bp2017 által szervezett ifjúsági ökölvívó-vb egyik fő szponzora és vízbeszállítója, és az állami cég által üzemeltetett Duna Arénába is megjelentek a reklámjai.

Emellett úgy tudjuk, hogy az idén nyáron szintén a létesítményben szervezett ifjúsági szinkronúszó világbajnokságra is ők szállítottak ásványvizet. A Magyar Szinkronúszó Szövetségnek egyébként május

óta Balogh Sándor az elnöke, de a döntést igyekeztek nem nagy dobra verni, nem is történt hivatalos bejelentés a kinevezésről.

Balogh Sándor tehát rengeteg mindennel foglalkozik, saját cégbirodalma mellett sportvezető, állami cég gazdasági vezetője, Afrika-szakértő, diplomáciában és gasztronómiában is nyomul, jótékonykodik. Mindezek mellett még egy kisebb médiabirodalma is van, amely ezekről a tevékenységekről rendszeresen beszámol. Az érdekeltségébe tartozik a szerencsi központú, és Borsod-Abaúj-Zemplén közel hatvan településén nézhető Globo Tv. Hozzá köthető a Globoport nevű hírportál, és a csoport egy Tropical című életmód magazint is kiadott. A Független Hírügynökség is Balogh érdekeltségébe tartozott, ráadásul két éve még szintén Bártfai-Mager rózsadombi lakására volt bejegyezve.

A médiacsoport anyagaiban rendszeres szereplő Balogh Sándor, illetve a különböző érdekeltségei. A [Globo Tv egyik](#) adása jellemző példa a Balogh-propagandára. A riport szerint a Balogh Sándor Alapítvány támogatásával Szerencsről és környékéről 150 gyerek utazhatott Budapestre a Duna Arénába. A sok gyereknek nyilván óriási élményt jelentő kirándulást tehát a Balogh Sándorhoz köthető alapítvány szervezte, a Balogh vezetésével üzemeltetett arénát látogattak meg, az egészről pedig Balogh érdekeltsége tudósított úgy, hogy a fő megszólaló maga Balogh. A Globo Tv egyik jelentős támogatója egyébként az állami Szerencsjáték Zrt., amely [2016-ban például 15 millió forintot adott a tv-nek](#).

Ez a médiacsoport készíti az egyik legnépszerűbb magyar websorozatot, a Középsulit is, amelynek az epizódjait több százezren követik a Youtube-on. Közel 300 ezer feliratkozója van, és olyan rész is akad, amelyet több mint két millióan láttak. Balogh más érdekeltségeit a Középsuli esetében is felhasználják: a kereskedelmi és kulturális központ (HTTC) külföldi irodái segítségével [Oroszországban és Romániában is elkezdtek forgatni az epizódokat](#).

Balogh Sándor azonban nemcsak a Földön terjeszkedik, hanem már az űr felé is elkezdett nyitni. Egyik médiaérdekeltségének beszámolója alapján egy Puli nevű projekttel egy "szerkezetet" szeretnének a Holdra juttatni. A cikk szerint a Pulinak nagykövetei is vannak, az egyik ilyen pedig Balogh Sándor. "Az űrtisztviség vállalását" Balogh azzal magyarázta, hogy "onnan magasból nézve megvalósult mindaz, amiért mi már évek óta küzdünk: eltűnnek az egyenlőtlenlégek, az egész Föld gyönyörűnek és egységesnek látszik".